

[Erling Olsen.]

karaktergivning. På det niveau optræder socialdemokrater ganske enkelt ikke. Vi har indgået et forlig, og dette forlig indebærer efter vor mening, at der skal ske en forenkling, men naturligvis ikke ned til en sådan forenkling, at karaktergivning er forsvundet. Man må vist stå ved forliget, man må finde ud af, hvordan det nu skal gøres. Der er forskellige yderpunkter, og inden for disse må man så bevæge sig.

Men se, ved forliget aftaltes det jo også, at folkeskolen nu måtte have den fornødne tid til at afprøve den nye lov, og når man spørger os, hvad der ligger i det, hvad vi venter os af den fremtidige karaktergivning i folkeskolen, så må svaret blive, at vi selvfølgelig ikke kan vente os, at det bliver efter vores hoved, for vi har indgået et forlig, og det må vi efterleve, det skal holde en lang række år. I dette forlig lå, at parterne kom hinanden i møde, og derfor venter vi, at man vil leve op til forliget, og det er vi da i hvert fald absolut indstillet på ved at erstatte 13-skalaen med én, som er enklere. Den skal have færre trin — hvor mange, det kan man diskutere — og den skal måle elevernes præstation i relation til det, som skal kunnes, og ganske uafhængigt af, hvad de andre elever kan.

Jeg vil føle, at det rimelige nu må være at afvente det udvalgsarbejde, der foregår i uddannelsesrådet. Hvis vi virkelig havde ønsket at bevare 13-skalaen, så havde vi jo ganske enkelt kunnet undlade at sætte dette udredningsarbejde i gang, så havde vi kunnet undlade den passus om forenkling af karakterskalaen. Jeg synes, vi skal tage det ganske roligt nu, betragte denne debat som et sted, hvor man som vejledning for de mennesker, der sidder og arbejder med det, tilkendegiver en række politiske grundholdninger, men mere synes jeg heller ikke der skal ske i dag.

Halvgaard (FP):

Går vi tilbage i historien til Assyrien, Babylonien, Ægypten, Grækenland og Rom, så havde disse gamle kultursamfund deres opgangstid, deres blomstringstid, og så gik det rask ned ad bakke. I dag er der nogle kunstværker, ruiner og uddøde sprog tilbage af dem. Man fristes til at stille det spørgs-

mål, om vor vesteuropæiske kulturverden har toppet og er begyndt at dale.

Der er al mulig grund til at overveje, om der ikke i vor tid er de samme kendetegn, som prægede de gamle kulturer på vej mod undergangen: indbyrdes splid, umoralitet, stræben efter et liv i luksus og velvære, ugudelighed osv. Man kalder dette århundrede for barnets århundrede. Man har troet, at man kunne hjælpe børnene ved at opdrage dem frit, ved at skåne dem for ansvar, for krav og udfordringer og ved at overlade børnene selv at træffe afgørelserne. Man tillader i folkeskolen tilstedeværelse af underlødige smudslitteratur, pornografi, afskaffer morgensang. Man accepterer dårlig opførsel fra elevernes side osv., osv. Lægger vi fortsat disse synspunkter til grund for vor opdragelse af vore børn og unge, mener jeg, det vil være en af de mange faktorer, der kan medvirke til at undergrave vort samfund og fremskynde den skæbne, der overgik de gamle kulturlande.

Et tydeligt eksempel herpå er den nye folkeskolelov, der blev vedtaget i juni måned 1975 som et kompromis mellem flere partier. Formålet med den nye lov skulle være at skabe klarhed omkring skolen og dens arbejde, at få fjernet de misvækster, der var groet frem, og at få en målrettet arbejdsform, der kunne sikre, at folkeskolen blev samfundet til gavn. Den nye folkeskolelov skulle i endnu højere grad end den gamle lov sikre eleverne kundskaber, færdigheder og arbejdsnormer, så de bedre kunne fungere i vores samfund.

Desværre må vi ét år efter lovens vedtagelse forudse, at den nye folkeskolelov på væsentlige og afgørende områder er en dårligere lov end den gamle. Man kan med rette tale om en devaluering af kundskabsniveauet i folkeskolen.

Men den linje, undervisningsministeren har lagt frem, er klar og tydelig, den er afstukket. De socialistiske partier ønsker enhedsskolen, afskaffelse af eksamen, og hertil kommer nu et forslag om en forenkling af karakterskalaen, den såkaldte 13-skala, som nu er kendt af befolkningen, og som stort set har fungeret udmærket. Man må sige, den ene vilde idé afløser den anden. Hvad er meningen og formålet med en konsekvent nedbrydning af vor folkeskole? Skal et un-